

Danny Ronaldo knipt het licht aan in zijn treurende acrobatenhart

29/06/15 om 12:07 - Bijgewerkt op 02/07/15 om 09:55

Bron: Knack Focus

In Circus Ronaldo's *Fidelis Fortibus* toont Danny Ronaldo dat trouw zijn aan het verleden moedig én lastig is. Met geestig circus tot gevolg dat op een spectaculair intieme manier gul is met emoties en levenswijsheid

★ ★ ★ ★ ★

© Vincent Schiphorst

The Play = Fidelis Fortibus

Gezelschap = Circus Ronaldo

In een zin = In Circus Ronaldo's *Fidelis Fortibus* toont Danny Ronaldo dat trouw aan het verleden moedig én lastig is. Met geestig circus tot gevolg dat op een spectaculair intieme manier gul is met emoties en levenswijsheid.

Hoogtepunt = Een van de graven in de circuspiste wordt met net iets meer liefde en roze rozen omringd: het graf van de ballerina. Op een moment wordt de clown allemaal te veel. Hij

rent naar het graf van de ballerina, zijgt neer en wat hij dan doet, verklappen we niet maar de scène snijdt door merg en been. Het is een hartverscheurend schoon, scherp beeld van hoe graag je bij die geliefde wil zijn die veel te vroeg gestorven is.

Meer info: www.circusronaldo.be

Feloranje. Lichtpaars. Karmijnrood. Goudgeel. De zon ging vrijdagavond 26 juni 2015, net na de première van Circus Ronaldo's *Fidelis Fortibus* tijdens het festival PERPLX, onder in een waaier van prachtige, romantische kleuren. Een cadeautje van hierboven, misschien? Of weet Danny Ronaldo ook te goochelen met de hemel?

Het zou ons niet verbazen. Want wat Danny Ronaldo - bijgestaan door coach Lotte van den Berg die de taak van het publiek bewaakte - hier weer voor elkaar krijgt, doet je in opperste verwondering staan. Nochtans zijn de acrobatische capriolen die hij uithaalt niet wereldschokkend spectaculair of super vernieuwend. Integendeel. Wat spectaculair is, is de intimiteit waarmee hij de grandeur van het circus eert.

Hij 'verwelkomt' het publiek door het al wapperend met de handen weg te sturen. Als een eenzame, mensenschuwe clown in muzikantenkostuum, ziet hij verbijsterd toe hoe het publiek toch op de tribune plaatsneemt. In de met zaagsel bestrooide piste host hij dan maar wat rond, tussen de graven van de circusdirecteur, de muzikant, de ballerina, de trapezekunstenaar, de jongleur, de goochelaar, de clown, de cowboy en nog een muzikant. Allemaal te herkennen aan de attributen rond of het materiaal waaruit hun kruis bestaat. Deze man doolt door zijn verleden dat hem ervan weerhoudt voluit te leven. De link naar Ronaldo's familiegeschiedenis is gemakkelijk te leggen maar hij vertelt veel meer dan het verhaal van zijn familie die al zes generaties lang van en in het circus leeft. Elk mens raakt al eens bedolven onder en verkramp door de herinneringen aan het verleden. Zo zwaar als dit klinkt, zo geestig en doordacht vertelt Ronaldo dit verhaal met behulp van het Italiaans klinkende Ronaldotaaltje, zijn pezige, lenige lijf én zijn goddelijke mimiek.

Omdat het publiek er nu toch zit, waagt de clown zich aan een schuchter trucje met zijn hoedje en wacht de reactie van het publiek af. Het lacht. Hij haalt opgelucht adem. Als het volgende trucje mislukt, lacht het publiek ook. Meteen wil hij de toeschouwers weer uit de tent gooien... Maar hij volhardt. Ronaldo toont zich een gewiekst acrobaat door de mislukking in het gejongleer met ballen, kegels en ringen te verwerken. Telkens wanneer een kunstje lijkt te mislukken, blijkt dat falen net de basis van een nieuwe scène. Zonder falen, zou de voorstelling stokken. Een levensles van formaat. Al falend durft de clown zichzelf almaar meer te tonen voor een publiek dat hem de kracht heeft om dat te doen. Tussen de trieste blikken, de woedende en schuifelende passen vermoed je zijn levensverhaal, zijn gebroken hart, zijn jaloersheid, zijn verbeterde drang naar verwonderen. En het bijzondere is: je kunt zijn droefheid enkel met een glimlach bekijken. Ronaldo is een meester in het opvoeren van grappig glanzende weltschmerz. Tot er iets écht gruwelijk misgaat. De clown beent de piste uit en gaat met zijn gezicht tegen de wand van de tent staan. Door de tent niet te verlaten en zijn van verdriet en frustratie gekromde rug te tonen, breekt ieders glimlach. Als die rug zich omdraait, gaat er een zucht van verlichting doorheen het publiek. 'Komaan, ge kunt het.', lijkt het publiek hem in het hart te fluisteren.

En hebben we die stille aanmoediging niet allemaal eens nodig in het leven? In de ogen en capriolen van Danny Ronaldo's clown leest eenieder zijn levensverhaal. Een verhaal over verbeterde recht krabbelen na een groot verlies en de herinnering aan dat geliefde verleden

gebruiken om er een mooie toekomst op te bouwen. Of om er die toekomst mee te verlichten, zoals een uitzonderlijk bonte zonsondergang dat doet.